

Cafe

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Có những cuộc tình bắt đầu thật vu vơ. Chỉ một dòng status “thèm pha café cho ai đó” cũng đủ để se duyên cho một chuyện tình.

Anh gặp cô lần đầu trong đêm mưa tháng 11, cái lạnh lén lút tràn vào cơn mưa đầu đông. Lúc trời trở chứng, người ta dễ cho phép mình làm những việc điên cuồng. Vì một dòng status, nửa đêm cô nhón chân ra khỏi chăn ấm, háo hức pha café cho một người chưa từng gặp mặt. Nửa đêm, anh chạy xe chục cây số đến ngôi nhà xa lạ chỉ để uống một cốc café.

Tiếng chuông ngập ngừng, cô cầm ô chạy xuống mở cổng, những bước chân lú lú trên bậc cầu thang. Gương mặt anh lạnh tím vì mưa chợt đỏ ửng lên khi bắt gặp cô đang cười rạng rỡ. Lý trí thầm nguyên rủa cô nửa đêm nửa hôm lại gọi một gã đàn ông lạ đến nhà, trái tim cô thì loạn nhịp vì vẻ mặt ngượng ngùng đáng yêu của anh. Anh luống cuống cởi áo mưa, cô để anh chờ dưới mái hiên tầng trệt rồi chạy lên phòng mang cốc café xuống đặt vào tay anh. Anh ngạc nhiên hỏi:

- Cám ơn em nhưng em định để tôi đứng ở đây mà uống à?

- Thế anh nghĩ em sẽ cho anh lên nhà à? - Cô tinh tướng đáp lại.

Anh bật cười ngạo nghễ. Cô giục anh uống nhanh kéo café nguội mất. Anh chậm rãi nhấp nhai từng giọt. Chợt anh sững lại, ánh mắt sâu hút nhìn xoáy vào cô:

- Café của em?

- Sao ạ? - Cô mở mắt tròn xoe

Ánh mắt trong veo làm anh đau nhói, có cái gì vừa quen thuộc vừa bất trắc tràn ngập lòng anh. Anh lắc đầu xua tan những suy nghĩ không đầu không cuối, chỉ mỉm cười:

- Café của em đặc biệt quá, đắng đến tê lòng, ngọt đến tê lòng.

Hai người đứng ngắm mưa một lúc lâu, tiếng chuyện trò tan mãi vào cơn mưa. Cô đưa tay hứng những giọt mưa lạnh buốt, xuyết xoa kêu lạnh. Anh nhìn cô, lòng ấm áp lạ kì, đã lâu rồi anh mới có cảm giác ấy.

- Tạm biệt Kohi, anh về nhé, ngủ đi em tóc gió thổi bay!

Kohi là nick facebook của cô. Họ quen biết nhau nhờ “Hội nghiện café” trên facebook. Không thể gọi là thân nhưng họ vẫn hay ghé thăm facebook của nhau, thỉnh thoảng gửi cho nhau vài tin nhắn lạ lùng chỉ hai người mới hiểu: “Ngoài phố kia loài người đã về anh hãy ngủ đi”, “Em đã thấy chưa? Bầy sâm cầm nhỏ vỗ cánh mặt trời?”,... Anh và cô có những điểm chung khiến họ phần nào hiểu nhau dù chưa từng gặp mặt. Anh là dân kinh tế nhưng tâm hồn sâu lắng, đơn độc. Lúc rảnh rỗi, anh thường thả mình trong khói thuốc vô ảnh và tiếng guitar. Ngón tay phiêu lãng lướt trên phím đàn gảy lên những khúc Trịnh ca mê đắm. Cô là sinh viên mỹ thuật, sống một mình trong căn nhà nhỏ cổ kính. Cô vẫn ngồi hàng giờ với cây cọ, đắm chìm trong tình ca Trịnh Công Sơn và gọi đó là “vẽ lên những giấc mơ đời hư ảo”.

Đêm mưa lạnh ấy có hai kẻ trần trọc mãi. Cô thao thức bởi ánh mắt xa xăm mà da diết, bởi cái cách lãng tử anh nhâm nhi café. Anh chìm vào những mộng寐 chập chờn có nụ cười trong sáng, có mái tóc đen thẫm buông lơ trên vai gầy.

Mùa đông năm đó, Hà Nội bỗng đổ mưa nhiều hơn, mưa lâm thâm, lạnh buốt từng giấc mơ. Anh hay đến đứng dưới mái hiên nhà cô, chờ một ly café nóng, thứ café đặc biệt. Cô thích lắng nghe âm thanh leng keng khi gõ thìa vào thành cốc, thích cảm giác được pha café cho ai đó. Thứ café đen ít đường, trên rắc một lớp cacao mịn - đắng đến tê lòng, ngọt đến tê lòng.

Không biết tự bao giờ họ trở thành một đôi. Dường như tình yêu đã làm phai mờ dấu chân thời gian. Rồi mùa nối mùa thay nhau kể chuyện tình.

Với cô, anh là mối tình đầu, là bờ vai bình yên giữa dòng đời lao xao cười nói. Gốc người Hà Nội nhưng sinh ra và lớn lên ở Sài Gòn, lên Đại học cô dùng dùng quyết định ra Hà Nội theo đuổi đam mê mỹ thuật. Chẳng ai hiểu vì sao. Sài Gòn ngơ ngác đưa tiễn, cô day dứt nói tạm biệt:

- Căn nhà cũ của nội lâu nay chẳng có người chăm nom, con muốn níu giữ một gốc nhỏ Hà Nội.

Có những lí do thật khó nói thành lời. Bố mẹ rất cần cô nhưng cô không chịu được cảm giác trống rỗng ngay trong căn nhà mình. Mất đi một người thân, một phần linh hồn cô đã ngủ vùi cùng thương nhớ.

Những lúc bên anh, cô lú lo kể đủ chuyện, anh chỉ mỉm cười lắng nghe, ánh mắt phiêu diêu mà thấu hết nỗi buồn đọng lại trên khóe miệng tươi cười. Cô biết anh hiểu mình nhưng chưa bao giờ mở lòng kể về nỗi buồn sâu hút. Có những chuyện buồn đã thấm vào máu thịt, ta chẳng còn muốn cho nó cất cánh thành lời.

Với anh, cô là mối tình thứ n, nhưng là mối tình định mệnh. Anh là ngọn gió bất kham nhưng từ lần đầu gặp cô, anh biết đã đến lúc ngừng rong ruổi. Anh yêu cô nhất những buổi chiều cô thu mình một góc trong căn nhà rêu phong, làn môi nâu sẫm màu café. Lúc uống café cô hay nhắm môi thật chặt để café thấm lên môi, chảy vào cổ họng rồi nghe vị đắng thấm thía dần. Cô ngồi như thế hàng giờ liền vẽ một bức tranh không rõ hình dạng, cô gọi nó là “Đóa hoa vô thường”. Mỗi lúc như vậy anh thấy cô mong manh, đơn độc quá, chỉ muốn ôm vào lòng để chở che.

Anh nhiều đêm lạc vào cơn ác mộng, thấy bức tranh “Đóa hoa vô thường” bỗng nhiên bốc cháy, rồi những hình ảnh đau khổ trong quá khứ của anh dồn dập xuất hiện, anh rơi vào một hố đen sâu thẳm không lối thoát.

Sau những đêm ám ảnh ấy, sớm tinh mơ anh chạy đến nhà cô, để lòng an yên trở lại khi cô từ trên ban công vẫy tay cười rạng rỡ, để cô mang cho cốc café nóng. Bao năm qua thứ café đặc biệt ấy luôn là dấu hỏi đối với anh. Cuộc đời có những sự trùng hợp lạ lùng. Khi anh tưởng tượng lai sẽ chỉ là chuỗi ngày lê thê buồn thì định mệnh lại mang cô đến bên đời anh, như một cơn gió mát, như đóa tường vi mong manh. Cô xoa dịu vết thương lòng và mặc cảm quá khứ trong anh.

Hà Nội lại cuộn mình vào đông. Hà Nội mùa này vắng những cơn mưa thế mà vẫn có lúc trời trở chứng, mưa lao xao đánh thức đêm lạnh. Nửa đêm, cô chạy đến tìm anh. Anh chưa kịp nói xong mấy câu trách móc cô đã nũng nịu:

- Em thà phát ốm vì mưa lạnh còn hơn là phát ốm vì nhớ anh, đóa hoa vô thường của em ạ.

- Sao anh lại là đóa hoa vô thường?

- Vì sẽ đến một ngày anh bỏ em mà đi

Anh hôn khẽ làn mi dài ướt sũng nước mưa của cô, thì thầm:

- Sẽ không bao giờ, ngốc ạ.

Anh lấy guitar ra gảy. Cô dựa vào vai anh, khẽ hát theo “Buồn ơi trong đêm thâu ôm ấp giùm ta nhé...người em thương mưa ngâu hay khóc sầu nhân thế, tình ta đem về đã ấm từng cơn mưa em chưa...” Ngoài kia, mưa trăn trở nỗi niềm gì mà cứ rơi hoài, rơi mãi.

Một chiều đông muộn, cô ùa vào phòng làm việc của anh, tươi cười như giọt nắng đang nhảy nhót. Lần đầu tiên anh thấy cô cười vô ưu đến vậy, tự hỏi có niềm hạnh phúc lớn lao nào đang nhen nhúm trong cô gái nhỏ. Cô không để anh tò mò lâu.

- Anh đưa em về Sài Gòn đi.

- Ở nhà có chuyện đại hỉ hả em? – anh trêu cô, ngạc nhiên vì tự dưng cô lại đòi về nhà. Bình thường mỗi năm cô chỉ về một lần vào dịp Tết và không bao giờ đưa anh theo cùng.

- Còn hơn cả thế, chị gái em về rồi, chị em về nhà rồi!

- Sao em nói em không có anh chị em nào hết? – anh buột miệng hỏi, lòng ngạc nhiên và nặng trĩu vì biết còn nhiều thứ cô giấu anh.

- Chuyện dài lắm, để sau này em kể, giờ anh chuẩn bị nhanh lên, em chỉ muốn lao về nhà ngay thôi!

Nhìn cô háo hức như trẻ con anh cũng thấy vui lây, dường như nỗi buồn sâu thẳm trong cô đã tan biến. Nỗi buồn ấy anh chưa từng chạm đến được.

Sài Gòn đón đôi tình nhân bằng cái nắng ngọt ngào. Anh không dấu nỗi hồi

hộp khi lần đầu ra mắt gia đình người yêu, cô trấn an anh bằng cái nắm tay rất nhẹ. Họ dắt nhau qua những con phố đông người, cô lú lo kể về Sài Gòn của cô, về tuổi thơ của hai chị em. Cô dẫn anh đến một con ngõ. Ngõ nhỏ ấy sao quen thuộc quá chừng. Cuối ngõ là căn nhà màu trắng với cánh cổng cũ kĩ. Ngay giây phút đó anh muốn bỏ chạy thật xa, nhưng không đủ sức buông bàn tay nhỏ nhắn của cô. Đã đến lúc anh phải trả giá cho tất cả.

Cánh cổng mở ra, cả nhà đang chờ đợi cô dẫn người yêu về đoàn tụ. Nhưng hạnh phúc mãi là một giấc mộng phù phiếm. Bố mẹ cô suýt ngất đi khi nhìn thấy anh. Chị gái cô – cái dáng mong manh trước hiên nhà như hao gầy đi bội phần. Có vết thương vừa lành miệng lại toang hoác ra. Bố cô lấy chút sức lực cuối cùng quát vào mặt anh:

- Thằng khốn nạn, cút khỏi nhà tao!!!!!!!!!!

Anh lặng lẽ quay gót, chỉ kịp nhìn cô một thoáng, cái nhìn đầy khắc khoải, dẫn vật. Cô hoang mang không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng linh cảm báo cho cô rằng nghiệt ngã của số phận đã gõ cửa. Cái cảm giác bất an khi nghĩ về anh như một đóa hoa vô thường càng rõ rệt.

Sài Gòn về đêm lạnh vô cùng, cái lạnh toát ra từ lòng người, anh bước lang thang giữa phố xá tấp nập. Mặt đất dưới chân anh đã sụp đổ kể từ khi cô chỉ căn nhà có cánh cổng nâu sẫm. Bao năm qua ngôi nhà đó là nỗi ám ảnh trong anh. Mỗi lần vào Sài Gòn công tác, anh đều ghé thăm nó, mang theo những món quà đắt đỏ nhưng vô nghĩa đến quỳ trước cổng như một người điên chỉ để nghe những lời mắng mỏ, để biết rằng tội lỗi anh gây ra sẽ không bao giờ được tha thứ.

Tuổi trẻ có những bông bột điên cuồng khiến nửa đời còn lại phải gánh chịu món nợ lớn. Khi còn là du học sinh, anh quen và yêu chị cô, mối tình nồng nôi đã gây ra vết thương không thể bù đắp. Chị cô có thai nhưng anh không muốn giữ. Hờn dỗi, tủi thân, nghi ngờ,...đẩy chị về nước. Lời ra tiếng vào của thiên hạ, nỗi dẫn vật khi cảm nhận đứa con đang chết dần chết mòn trong bụng khiến chị không còn can đảm đối diện với mọi thứ. Chị bỏ nhà trong một đêm mưa gió, từ đó biệt tăm tích. Bố mẹ cô héo mòn đi từng ngày, cô tự giết chết một phần tâm hồn mình theo nỗi mong ngóng chị trở về.

Nước mắt chảy vòng quanh, anh ngửa mặt hỏi ông trời sao lại trêu người đến

vậy, hành hạ anh là đủ rồi, sao lại cuốn theo cả chị em cô. Anh tự dẫn vật mình sao anh và cô chưa bao giờ đụng mặt nhau ở nhà, sao từng ấy năm trôi qua mà không nhận ra họ là chị em gái, sao ngay từ lần đầu anh không nghi ngờ sự trùng hợp kì lạ - thứ café đặc biệt đó chị cô cũng từng pha cho anh.

Cô cảm lạnh gánh chịu niềm đau khi biết kẻ phá hỏng cuộc đời chị cô, kẻ cô căm thù nhất lại chính là anh. Từ đấy chẳng còn ai thấy cô khóc hay cười. Hận một người thật khó, yêu một người lại càng khó hơn nhưng vừa yêu vừa hận, làm sao cô chịu đựng hết cay đắng? Những đêm trắng không ngủ, cô nhìn thẳng vào bầu trời sâu hoắm, cười ngất ngèo như kẻ điên “hóa ra tôi chỉ là một con rối trong trò đùa số phận của ông”.

Họ gặp nhau lần cuối trong một đêm Sài Gòn tầm tã mưa. Kì lạ thật, sao lúc nào cũng là đêm mưa, họ đã mắc nợ gì với mưa? Cô pha cho anh ly café cuối cùng. Anh nhâm nhi từng chút một, sợ cô mãi mãi bước ra khỏi đời anh, sợ hương vị café vụt mất, năm tháng không ở lại, anh chẳng còn nhớ nổi mùi vị đặc biệt này. Ba tiếng “Mình chia tay...” buông vào tiếng mưa nghe chên vênh, tê tái. Nụ hôn cuối đầy ám ảnh. Lý trí không thắng nổi trái tim, cô không thể dẫn lòng trốn tránh nụ hôn ấy. Nước mắt hòa lẫn vào nước mưa, hai người cứ đứng vậy dưới mưa, nghe mặn chát nơi đầu môi, nghe cay đắng giết chết tâm hồn.

Có những cuộc tình kết thúc thật vu vơ...vu vơ đến đau lòng , đi hết đời người vẫn không nguôi ân hận, tiếc nuối. Ngày mai, họ chỉ là người dưng.